

מתיקות קול השופר

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאזעו שליט"א תלמודו של סדן פוסק הדרו בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

חלק ב'

מתיקות הזיסים

התורה ולקחה בדרך לפסליות...

במוצאי שבת א' דסליחות לאחר ההבדלה, אמר לי בני הככר שקרא באחד הגליונות שלכם, שבעת אמירת 'המבדיל בין קדש לחול... בין ישראל לעמים', יש לכוון להבדיל מהגוים שלא להתערב בהם, כי הגוים הם בעלי מדות משחתות והם אויבי נפשנו ברוחני ובגשמי. מיד נפלט מפי 'זה נכתב קצת בגומא: כי בעסק שלי ישנם עובדים גוים, ונראה לי שאינם גרושים כל כך, וחיי מזה רוב הגוים שאני מכיר אינם נראים לי רעים כל כך'.

לאחר מכן נסעתי יחד עם בני זה לסליחות בבית המדרש סאטמאר שב'ראדני'. בעבור כחצי שעה מהנסיעה, הגיע גוי כושני אחד וקפץ לכביש, ומיד בלמתי את רכבי אך פגעתי בו פגיעה קלה.

אחרי הכושי יצאו כמה חברים שלו שנעמדו על הכביש מלפני ומאחורי, כך שלא יכלתי לסייע קדימה או אחורה. הכושי שקבל מכה, קם על רגליו ורץ אלי בפרעות. הבנתי שהוא רוצה להזיק לי, הספקתי לסגור את החלון והוא החל לדפק על החלון כבעס נורא ביותר. עד שבשר את החלון והחל להכות אותי בפני מכות אכזריות. לבי פעם בקרבי בחזקה ובני החל לבכות מפחדו הנורא.

ואז נעקתי לה' בקול דממה דקה כדי שלא להפחיד יותר את בני, וכן אמרתי בתפילתי: 'ובנו של עולם, הנבון טוב את הנרמי שאכן הגוים הם אויבי נפשנו ויש בהם את מדת הרציחה וראוי לנו להבדל מהם במחשבה, בדבור ובמעשה'. אני מקבל על עצמי לא לבזות שום יהודי אפילו בלב וכל שכן לא להכות'.

בתם תפילתי, שמעתי את קול ה' הפליציי' (משטרה) - שמסתבר שמישהו שהיה סמוך למקום הזמנים - ומיד כשהכושים שמעו אף הם את הקול הזה, ברחו ונסו על נפשם. ביום שלישי ג' דסליחות, קראתי בבנקוסט החדש שהוצאתם לאור הנקרא 'מתיקות הזיסים הנוראים': שבתקיעת השופר ראוי לכוון לבקש מה' שאף הוא יתקע לנו בשופר גדול לחריטתנו.

לכן למקרת הבאתי מזוונות לבית הכנסת, ולאחר התפלה כשנשמע קול השופר, ספרתי ברבים את הנס שארע עמי, תוך כדי שלמתי

המשך המעשה בעמוד ד'

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

מי מקבל את פני המלך?...

בני אדם, הרי הלמוד כשלעצמו הוא מעלה והמריבות כשלעצמן הן חסרון.

הלמוד הקלוקל...

ובאמת יש סכרא גדולה בכך שאדם שמריב עם חבריו 'מוטב שתתהפך שליטתו על פניו ושללא ילמד תורה', כי במעשיו הוא גורם לחול ה' והבריות טועים להשב שהתורה מלמדת אותו להתנהג כך, כי עושה את התורה והלכותיה קרדם לחפר בכני אדם.

כמו שאמרו חז"ל (יובל טו): מי שקורא ושונה ומשמש תלמיד חכם ואין משאו ומתנו באמונה ואין דבורו בנחת עם הבריות, מה הבריות אומרות עליו? אוי לו ללפוני שלמד תורה, אוי לו לאביו שלמדו תורה, אוי לו לרבו שלמדו תורה, פלוני שלמד תורה ראו כמה מקלקלן מעשיו וכמה מכערין דרכיו (ע"כ לשון התלמוד). לכן, אם לומד תורה ומקנטר עדיף היה שלא ילמד תורה, כדי שלא יתחלל כבוד ה' ותורתו.

כך גם אדם שקם לפני ספר תורה ומכבד את התורה ואינו מכבד את התלמיד חכם - הוא טפש, כי הוא מזלזל בתורה עצמה.

משל: הכרת הטובה לשליחי המלך!

משל, למה הדבר דומה? למלך גדול מאד שהיה לו כל טוב ולבו היה רחמן מאד, ומרחמנותו בנה מדינה גדולה ומפארת מאד, ומנה את עבדיו הרבים שידאגו לצרכי כל אחד ואחד מאנשי מדינתו, אבל אנשי העיר לא הכירו בחסדי המלך, כי היו מקבלים ממנו את השפע דרך שליחים בלי לראותו.

אגרת ריקה...

יום אחד בתוך השפע שנתן להם מהמלך דרך שליחיו, הכניס המלך אגרת שבה כתב להם שהוא אוהב אותם מאד, והטפשים שבהם לקחו את האגרת ומפני כבוד המלכות תלו אותה

השופר שבו אנו תוקעים בראש השנה, הוא עצמו אינו העקר אלא המצנה היא הקול היוצא ממנו, כלשון הכרזה 'לשמע קול שופר', ואמנם צריך שהשופר יהיה קשר ומהדר כהלכתו, אבל המצנה מתקיימת בקולו בלבד, כמבאר בפוסקים. וכן גם בתורה - שהעקר הם התוצאות שלומדים מהתורה שהם המדות הטובות ההנהגות הישרות ואהבת ה' - שאותם למדו התנאים הקדושים, ואת אותה הדרך ממשיכים התלמידי חכמים ללמד במשך כל הדורות - ולא הקלף שעליו כתובים מלות התורה.

'שמוע קול תורה'...

וכמו שכתוב במעמד הר סיני 'וכל העם ראים את הקולת' ולא כתוב 'רואים את התורה', כי העקר בתורה הוא 'קול ה' שיוצא מן התורה, והוא דברי התורה של התלמידי חכמים המלמדים את אהבת ה' השמונה בתורה, לכן אחת העבודות בראש השנה היא לרכש הערכה ונאמנות לתלמידי חכמים, ולא כמו הטפשים שמכבדים רק את התורה ולא את התלמידי חכמים, שהם החלק הרוחני של התורה.

חסרון כבוד ספר תורה?!

כדאי אתא בנגרא (מפות כב): כמה טפשים אותם בני אדם הקמים לפני ספר תורה ולא לפני תלמידי חכמים. ולכאורה צריך להבין, מה הפרוש בזה, הרי זה שהוא מכבד ספר תורה וזהו מעלה בפני עצמה, וזה שאינו קם לפני תלמיד חכם זהו חסרון בפני עצמו, ומדוע יקרא טפש בכך שקם לפני ספר תורה ולא לפני תלמיד חכם?

אלא, הדבר דומה לאדם שלומד תורה ועושה מחלוקות ואומרים לו: מה תועלת יש בלמודך אם אתה רב עם חבריך?! אבל אותו אדם לא מבין מדוע לא שנה הלמוד אם הוא רב עם

בביתם ברב פאר והדרה אכל אמרו זה לזה 'הראיתם את המלך הזה שעל אף כל עשרו לא נותן לנו מאומה רק אגרת זו שבה כותב לנו שהוא אוהב אותנו...' כי בקצף שכלם לא השכילו שכל השפע של האכל וכל הטוב שבא עד לביתם דבר יום ביומו, נשלח אליהם מהמלך והיו בניניהם אחרים ששבחו את שליחי המלך בלבד המביאים לביתם את השפע והודו להם, כי טעו וסברו שהם הנדיבים ומכספם הם נותנים להם את כל זה, ולכן את המלך עצמו לא העריכו ולא היתה להם שום הכרת הטוב כלפיו.

הבגדים המפארים...

כששמע מלך המלך הזמין את כל בני מדינתו להיכילו וכאשר באו, נכנסו לחדרי ארמנו ושם ראו את בגדי המלך המפארים ומשבצים באבני חן יקרות, ומפעם לפעם באים עבדי המלך ומשביחים את הבגדים הללו באבנים

טובות יותר ויותר, ושוב השפשים אמרו: 'ראו איזה בגדים חשובים יש למלך', אבל את המלך עצמו לא העריכו, והאחרים שוב העריכו רק את שליחי המלך באמרו: 'ראו כמה חשובים הם האנשים הללו (שליחי המלך) שבעשירותם מפארים כל כך את בגדי המלך' ואת המלך עצמו לא העריכו.

ואז המלך יצא בהדרתו ולבש את הבגדים הללו, והשפשים שלא העריכו כלל את המלך ולא את שליחיו כבר יצאו והלכו להם ולא המתינו כלל לבואו של המלך, והאחרים שהעריכו רק את שליחי המלך לעגו ואמרו 'הבגדים הללו ראויים להלבש על האנשים החשובים הללו (שליחי המלך), שהם נותנים לנו שפע של כל טוב כל השנה, ולא על המלך שאינו נותן לנו כלום...

תרועות ההמלכה...

והיו בניניהם חכמי לב שהלכו לשרי המלך

ועבדיו שהם למדו אותם שמאחרי הכל עומד המלך בעצמו וממנו בא להם כל השנה כל טוב וטוב, ומכך באו להערכה עצומה למלך. וכאשר נכנס המלך בהדרו להיכל, קבלוהו בתרועות של הערכה והערכה, וחדשו את הכתרתו ומלכותו עליהם והכריזו שיודע להם שהוא זה שמטיב להם בכל ימות השנה, והוא מלכם ולא אחר.

המלך מתגלה במדותיו המתוקות...

ולמדו ממנו את רחמנותו הגדולה ושאר המדות המזהבות שבו. ואז הבינו ש'אגרת המלך' והבגדים היקרים המשבצים בכל אבני חן - באים לבטא את טוב לבו ורחמנותו של המלך. וכל אלה שהשפילו להשאר עד הסוף לראות ולשמע את פני המלך וקולו, התבוננו וראו בעיניהם את מתיקות המלך וטוב לבו, ושנו אורחותיהם והתנהגו אף הם בדרכי המלך.

קולות מתוקים של אהבה...

הנמשל: המלך ה' ברא לנו בעצמו עולם נאה ומתקן מהפרט הגדול ביותר עד הפרט הקטן ביותר והנעים לנו בכל מיני מתיקויות - מאכלים בצבעים המושכים את הלב ובטעמים ערכים. ולכאורה לא מובן מדוע צריך לכל הגשמיית הזאת, ושמה היה עדיף שהאכל לא יהיה בצבעים ובטעמים המושכים את הלב, כדי שנהיה יותר רוחניים!?

מחזה גונים במעמד הר סיני...

אבל ה' רצה שדרך הנעימות הזאת נבא לאהבתו, כמו שנאמר במעמד הר סיני "וכל

העם ראים את הקולות" שהיו אלו גם קולות עשרה המאמרות שבהם ברא ה' את העולם, שבוה ראו את כל חסד ה' שברא לנו עולם נאה וטוב כל כך. כי ראו את עשרה מאמרות, הינו כל הבריאה, היאך שמנחת בתוך התורה [כי עשרה מאמרות, שהם חסד בריאת העולם, כלולים בעשרת הדברות, כי 'תורה - תחלתה וסופה גמילות חסדים'].

מרכבת ה'...

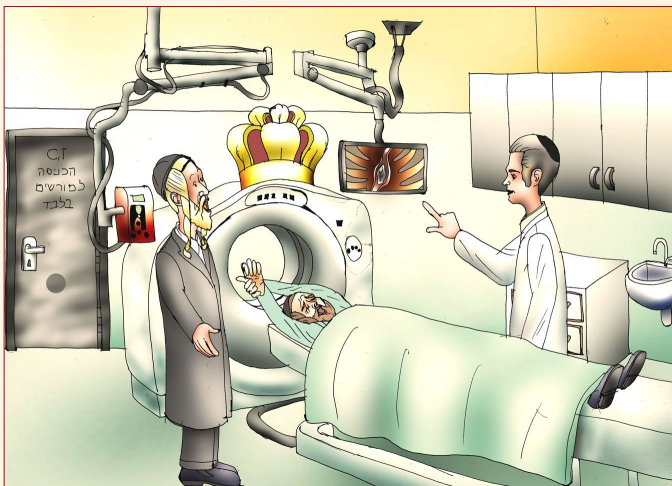
ומבאר במדרש (ריש ב"ד) רבי הושעיה רבה פתח (משלי ח ל): "ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשועים

יום יום" וגו', שזוהי 'המרכבה הקדושה'. ונאמת ה' לא נצרך לשום מרכבה, כי 'הוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו' וכל שכן שאין המרכבה מקומו, ואם כן צריך להבין מה מרמז לנו ענין המרכבה?

אמונה בשורים!?!...

אלא הנה במרכבה בה חוקק דמות השור. וירבעם בן נבט טעה ואמר שכיון שיש דמות שור במרכבה, לכן ראוי לעבד את השור, כי 'שור הוא לעל' - על המחרשה, שדרכו חורשים את השדה, ומזה יוצאת התבואה לעולם, וזוהי

מתיקות שמיטת הלב והתגלות פנימיותו בעולם הזה

בראש השנה ה' בודק ובוחן גנזי כליות ולב, ובמינו אפטר לראות בחוש שקימת בדיקה כזאת בזה העולם, שאפשר לבדוק במכונות כמו C.T. או M.R.I, ולגלות האם יש אבן בכליות וכדומה ח"ו.

כך בשמים מגלים את צפון לבנו האם לבנו רך וטוב, או שהוא קשה כאבן ח"ו, ומתאכזר על הבריות ומתברר על החברים.

לכן חומת בת ציון הווילי פנחל דמעה יומם ולילה, שיחוס עלינו ה' וירכך את לבנו לבל נאבד את עולמנו ח"ו.

מתיקות שיחי

תפילות

רבנונו של עולם, הנה יום הדין בא. רחם עלי ועל בני ביתי ועל כל ירע ישראל עמך, והתנהג עמנו לפני משורת הדין. הבט נא וראה כי אָזלת דָּךְ וְאַפְסָ עֲצוּר וְעוֹב. עמך ישראל נתונים בצער ובגלות, כמה אלמנות וכמה יתומים נעשו בשנה הזאת, ומי זכר מה נעשה בשנים הקודמות? רק אמת מלך רחמן!

מתי נתחם ציון תבנה חומות ירושלים! כי אָרְכָה גְלוּתֵינוּ, מתי תבוא גְּאֻלְתֵנוּ? קוּמָה וְהוֹשִׁיעֵנו אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנו, כי בָּךְ לָבַד בְּסַחְנוּ אֵל רַם וְנֹשֵׂא. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְחִלָּה וְכוּן בֵּית מִקְדָּשְׁךָ עַל מִכּוּנֵי, הֲרֹאנָה בְּבִינֵינוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתִקּוּנֵינוּ וְהִשֵּׁב כַּיָּשָׁב לְעֹבְדֹתֶיךָ וְלִמְדוֹ אֹתָנוּ לְהִתְבַּוֵּן בְּאֲבָרֵי הַקְּרָבּוֹת שֶׁנֶּקְרָיִם וְלִתְכִיד עַל יָדֶם בְּחִסְדֵיךָ הַגְּדוּלִים וְהַעֲצוּמִים שֶׁאָתָה נוֹתֵן לָנוּ אֶת אֲבָרֵי גּוֹפְנוּ הַבְּרִיאִים.

והשב לזים לדונכם שלמדו אותנו לשרי ולגנו ולעבדך בשריה ובזורה ובשמחה כדרכו של דוד מלכנו ששיתנו, שקנוד היה למעלה ממשותו והיה קם בחצות לילה ומגנן לפניך עמו בשרי הודאה, כמו שאמר "חצות לילה אקום להודות לך", אמן סלה.

תורתך שעשעני...

כי באמת משרת התורה היא לגלות את אהבת ה' אלינו ואת חסדיו ולהשתעשע באהבתו ותרבו, כמו שגם משרת הקרבנות היא לגלות את אהבת ה' וטובו וחסדו עלינו ולהשתעשע עם ה' באהבתו, שדרך אברי הקרבנות רואים כמה חסד ה' עושה עמנו שנותן לנו אברים כאילו גריאים ושלמים בגופנו.

והחכמים המעריכים תלמידי חכמים ולומדים מהם לאהב ולהעריך את המלך ה', הם זוכים לקבל את פני המלך ה' המתגלה אלינו בהדרו בראש השנה בתרועות וקול שופר ומכריזים 'המלך' - ה' הוא המטיב לנו בכל ימות השנה, לכן הוא מלכנו ולו אנו עבדים לנצח נצחים.

המלמדים את העם לאהב את ה' על שנותן לנו כל טוב וטוב.

ה' עושה גמילות חסדים בסתר...

כי התורה תחלתה גמילות חסדים, שבתחלתה כתוב שה' תפר לאדם הראשון ונתנה בגדים, וסופה גמילות חסדים ששם כתוב שה' קבר את משה רבנו, ששני חסדים אלו הם ענין של כסוי שפסה אותם ה' בבגדים והלביש אותם בצפרן שהיא כסוי לגוף, ואת משה ה' כסה בעפר - ללמדנו שחסדי ה' הם מכסים מעיני בשר ודם, וכדי לגלותם צריך לבא לצדיקים שיגלו לאדם את חסד ה' שעליו וכדי שיבחינו בכך שה' נותן לו רק טוב.

אהבת תורה בלי אהבת ה'?

ובזה ימתקו דבריו הנוקבים של המהר"ל (הקדמה לספר 'תפארת ישראל'), שבאר מה שאמרו חז"ל (גדרים פא). מפני מה אין מצויין ת"ח לצאת ת"ח מבנייהם? ומפני מה נהרב ביה"מ? מפני שלא ברכו בתורה תחלה. וז"ל: ואל יקשה לך למה לא היו מברכין בתורה תחלה, שאין פרוש הברכה הדבור בפה בלבו, ונדאי הדבור בפה היו מברכים, אבל הכונה על הברכה בעצמה, היא האהבה הגמורה והדבקות, לאהב השם ויתברך כמה שנתן תורה, וזהו ענין הברכה. ואין כל האהבות שוות, כי האהבה האמתית היא האהבה בכל לב ובכל נפש, וכדכתיב "ואהבתם... ככל לבבך", ולא היה להם האהבה הגמורה אל הש"ת וכו', ואף אם הוא תלמיד חכם והוא צדיק גמור, רחוק הדבר הזה שברך הש"ת בכל לבו על נתינת התורה כפי הראוי.

ועוד, כי התלמיד חכם לבו דבק אל התורה כי חביבה התורה על לומדיה, ובשביל אהבתם לתורה דבר זה מסלק אהבת המקום בשעה זאת שבאים ללמוד, כי כאשר באים ללמוד תורה ואהבתם אל התורה, אין בלמוד שלהם האהבה אל השם ויתברך כמה שנתן תורה, כי אין האהבה לשנים, כי כל אהבה היא דבקות בגאבה, ואם דבק בזה - אינו דבק באחר, ולפיכך אהבת התורה שהיא חביבה עליהם, דבר זה מסלק שאין הברכה בכל לבו אל הש"ת כמה שנתן התורה, עכ"ל.

מי הם נאמי המלך?...

השפלות המשמחת...

אמון מכסה, היאך מה דאת אמר (איכה ד ה): האמנים עלי תולע. - הנאמנות לה' נמצאת אצל הצדיקים ההולכים בעקבות דוד מלכנו שבשפלותו קרא לעצמו תולעת כמו שכתוב "ואנכי תולעת ולא איש", והרגיש את עצמו מכסה בכגד אדום כתולעת, ומזה

טעות חמורה שהרבה בני אדם טועים בה, שמעריכים את 'שליחי המלך' במקום את המלך בעצמו, וכגון שמכירים טובה רק לבעל החנות כי סבורים הם שבכחו הביא את הלקח עד אליהם, ואינם יודעים שרק המלך ה' בעצמו עשה את כל החיל הזה.

פרוש ה'רועה' על התורה...

והטפשים מסתכלים רק באגרת המלך שהיא התורה ומעריכים רק אותה, שהיא כאגרת וכנגדי הפאר של המלך אבל לא מעריכים את שריו ועבדיו הצדיקים ולכן אין להם הערכה למלך ה' בעצמו, כי אין להם רעה שיגלה להם שהתורה מלמדת אותנו שה' נותן להם את החיים, הבריאות וכל הטוב שיש לנו.

גדלת הת"ח מגלה את גדלת ה'...

אבל החכמים מעריכים את שרי המלך ועבדיו שהם התלמידי חכמים הנאמנים למלך, המלמדים אותנו כמה ה' מטיב לנו, וכן באים להעריך את המלך בעצמו, ומלמדים אותם שגם השר - התלמיד חכם בפני עצמו אינו כלום ונדלולו היא רק מה שמכבד ומיקר את שם ה', והם מלמדים אותנו את חכמת האמת שבתורה, שהיא מלמדת אותנו את הגמילות חסדים שה' עושה עמנו, כי תורה תחלתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים.

מדוע לאננו את ספרי שלמה?!

ושרי המלך - התלמידי חכמים מלמדים את האדם מי היו דוד ושלמה, שבאמת כל דבריהם אמת וצדק, כי רבים טעו וחשבו שדבריהם סותרים זה לזה ח"ו, שלכן בקשו חכמים לגנו חלק מספרי שלמה המלך, וזה נבע מפני שהם לא שמעו מהתלמידי חכמים פרוש על דברי דוד ושלמה, וכלי תלמידי חכם התורה נעשית מאוסה בעיני האדם.

כמו הצדיקים והאפיקורסים שגם הם למדו תורה, אלא מפני שלא העריכו תלמידי חכמים ולא האמינו בהם, לכן מאסו בתורה והתרעמו על ה' שנתן לנו רק את התורה שהיא כמגלה שבה כתוב שה' אוהב אותנו, וטענו שבכבול בפעל ה' לא נותן לנו שום טובות עפ"ל, וכל זה מפני שלא שמעו את דברי החכמים

הגיע לשפלות, שאמרו עליו שהוא 'ארמוני ושופך דמים'.

כי דוד המלך זכה לשפלות עצומה, כי מגדל קרבתו הגדולה לה' שהרגיש "הביאני המלך חדריו... ואל חדר הורתי", לכן לא היה אכפת לו שכל העולם ביזוהו, כי שמחתו עצומה מכך שה' אוהבו מאד. נאמנות מצנעת...

המרדש (ש) ממשיך ומפרש: אמון פדגו, אמון מכסה, אמון מצנע, ואית דאמר אמון רבנא. אמון פדגו, הדין מה דאת אמר (במדבר יא יב): כאשר ישא האמן את הינק - אלו התלמידי חכמים המלמדים דעת את תינוקות של בית רבן ואת כל עמך בית ישראל החשובים לתינוקות של בית רבן.

אמון מצנע, היאך מה דאת אָמַר (ספּט ב ד):
ויהי אמן את הַסּוּחָ - הנאמנות נמצאת במי
שמתנהג בהצנע לכת ומסתיר את הצלחותיו,
כמו מרדכי שהיה הולך בהצנע לכת והיה
נאמן מאד לאסתר וגדלה בביתו אף על פי
שהיתה משבט בנימין והוא היה גם משבט
יהודה, וגם היא היתה נאמנת אליו מאד
שהיתה יוצאת מאחשורוש וחוזרת למרדכי,
והוא שוב היה נאמן אליה שכבדה ולא בזה
אותה אף על פי שהצטרכה להיות במחצתו
של אחשורוש הרשע.

בקוש לאמנים בתורה...

המדרש מביא משל, שמלך צריך אמן שיבנה
לו בית, כך ה' בכיכול צריך אמן שיבנה לו
את התורה, והפרוש בזה שאמנם ה' לא צריך
לשום אדם, אבָּהּ ה' מחפש את האמן - הצדיק

הנאמן שיפרש את התורה לעם ויגלה בה את
אהבת ה' להם.

בנית עולמות בכף יום...

וכשם שהבנאי מסתכל בשרוטים ולפי זה
בונה את הבית, כך ה' הסתכל בתורה ועל פייה
ברא את העולם, וכך גם אנו צריכים להסתכל
בתורה ולבנות על ידה עולם של אהבת ה',
עולם של גמילות חסדים, עולם של מדות
טובות, וכן לבנות את עולמו של חברנו בכך
שנשמחו ונרפא את לבו השבור, כי בתורה
כתוב היאך נשנה את מדותינו והיאך נטיב
לחברנו. וכשם שה' ברא עולם מהתורה, כך
הוא נתן לנו את הפח לברא את עולמנו ואת
עולם חברנו על ידי התורה, שזוהי תכלית
התורה לבנות על ידה עולמות, וכדאיחא בזהר
הקדוש שה' אומר, מה אני בורא שמים וארץ
במלולי [הינו דבריי פי] אף אתם כן.

ועתה יובן מה מרמז לנו דמות המרַכְבָּה שעליה
חקוקים דמויות יעקב אבינו, והשור המרמז על
יוסף הצדיק, ודמות הנָשֶׁר המרמז על משה
רבנו שנשא את עם ישראל בחיקו "כאשר
ישא האמן את הינק", "כְּנָשֶׁר יַעִיר קִנּוּ עַל
גּוֹזְלוֹ יִרְחַף", שמשוה הנג כְּנָשֶׁר שנושא את
הגוזלים על כנפיו ואומר 'מוטב יכנס חץ
הצידים בי ולא בכני', לרמז לנו שהמרַכְבָּה
שתיפיע אותנו אל היכל המלך ה' הם הצדיקים
שילמדנו דעת ה'.

ודוד מלכנו הוא רגל רביעי במרַכְבָּה, כלומר
שקשם שהמרַכְבָּה לא יכולה ליסוע בלי הרגל
הרביעית, ולא יועילו שלשלת הרגלי המרַכְבָּה
להסיעה, כך לא יוכל האדם ליסוע בדרך
ה' כראוי עד שילך בדרך של דוד מלכנו
שהיה שפל ביותר ולמדנו לשיר ולנגן לפני
ה' ולעבדו בשמחה.

שינה שמזכה בדין!...

בכל מאודו ובכל לבו ולומר הלל ומסכה זו
גם לא אומרים ודיי בר"ה.

קולות בכיה וקולות שירה...

כמו כן, קול השופר דומה לקול בכי, כאדם
הבא לדין לפני השופט ואינו יודע מה יגור
עליו ואין בפיו מה לטען לפני השופט ולהצדיק
את עצמו כי הוא יודע שהוא אשם, לכן הוא
רק בוכה בקול גדול לעורר עליו את מדת
הרחמים. כך קול השופר דומה לקול בכיה
וגם לקול שירה שאנו ממליכים את המלך
בקול תרועה, לכן בעת תקיעת שופר צריך
לכונן בתקיעה אחת קול בכי ובתקיעה שנייה
קול שירה וזמרה וכו'.

זכרונות המַכְבּוּוֹת...

ועתה לעת סוף השנה ובעת אמירת הזכרונות/
יש לעשות חשבון נפש ולזכר את כל החסדים
שה' עשה עמנו במשך כל השנה, ובפרט אדם
שזכה לכתב דברי תורה ולזכות את הרבים
בדברי תורה, עליו להודות על כך מאד לה',
מתוך ידיעה שאינו יכול לעשות כלום, לא
לכתב ולא לזכות את הרבים, ורק ה' נתן לו
כל זאת במתנת חנם.

קרני הבהמה שעוררו את רחמי המלך...

משל למלך שהטיב הרבה לבניו ונתן להם
כל טוב וטוב, אבָּהּ הם התרגלו לכך ושוב לא
העריכו זאת, לכן הגלה אותם המלך למדבר
ולא נתן להם שם מאומה רק לחם ומים, ושנים
רבות הם התעגעעו שם לבית המלך, והמלך
עשה כאתם אָנוּ מלשמעם.

לאחר שנים רבות החליט המלך לצאת אליהם
ליעה, וכשהם ראו אותו מרחוק חשבו היאך
יגלו לפיסו, אבל מכיון שלא היה בידם שום
דבר לתת לו, לכן עקרו מראשי בהמותיהם
את קרנותיהם והחלו לתקוע ולהריע לפניו,
והמלך התרצה מכך מאד ורחם עליהם
והשיבם לארמונו.

ההתפארות במצוות המועדים...

הנמשל: בכל השנה ובפרט בחגים אנו מביאים
לפני ה' כל מיני עבודות נפלאות שהם מצוות
מעשיות ומעולות: בפסח יש מצה וקרנבן פסח.
בסכות יש סכה וד' מינים נסוף זיון והמים.
בשבעות אנו באים עם מעלת התורה, קרנבות
וכו', אבָּהּ ה' לא מרצה בשלמות מעבודות אלו,
מפני שבלבו של האדם צפונה גאון מעבודות
אלו, שמתפאר באתרוג המהדר שרכש בידים
יקרים, וכן מתפאר משאר העבודות שעושה
לפני ה'.

קולות של שתיקה...

לכן מוכן מדוע לא אומרים הלל בר"ה וביוה"כ,
כי בזמן זה על האדם להזהר לא לשקר את
עצמו. כי ראוי לו להיות כפוף לפני ה' ולעמוד
לפניו ביישר ובקאת, וממילא אינו יכול להודות

הגושך מתיקות הימים

את הרבים את ענין הכנה בתקיעת השופר -
לקבש על תקיעת שופרו של משיח. ואמרת
אני לרבנו של עולם: 'קשם ששלחת לי את
קול הפאליציי לגרש את אויבי נפשנו בגשמי,
כן תתקע בשופר גדול לגרש את כל אויבינו
בגשמי וגם ברוחני...'

בברכת נתיבה וחתומה טובה,
י. פ. וויליאמסבורג